

TRIBUNA LLIURE

Fluor: el populisme sanitari

Josep Planas i Gamundi (*)

He de confessar que l'aprovació de la fluoració de la xarxa d'aigua potable per part de l'ajuntament de Salt no m'ha sorprès en absolut: de fet, es tractava d'una decisió anunciada, i era qüestió de temps que aquesta es produís. Allò que sí m'ha sobtat ha estat el moment en què aquesta aprovació s'ha produït.

M'explicaré. Els integrants de l'equip de govern de l'ajuntament saltenc són independents, per una banda i integrants d'un partit polític, per l'altra (partit que, a més, fa constar la seva sigla a la candidatura majoritària).

Decisions de caràcter burocràtic

Aquest fet no hauria de comportar gaires problemes a l'hora de prendre decisions en qüestions molt concretes, sobretot si tenim en compte que en la política municipal bona part de les decisions tenen un caràcter burocràtic o de poca rellevància pel que fa a la transcendència ideològica de la decisió presa.

Canviar la societat és la finalitat última de cada individu. Per a un independent (que per alguna raó ho és), prendre una decisió que entra de ple en aquest camp suposa una reflexió profunda, però alhora lliure de pressions. Per als «professionals» de la política, aquesta llibertat pot semblar sinònim d'utopia.

Una altra mena d'individus (encara que també independents) no són tan metafísics. Per a ells, el poder no és res més que reduir al mínim els conflictes i fer la política d'allò possible. Aquest pragmatisme,

en algunes persones, es tradueix en populisme. Entenem per populisme aquella figura política que considera el poble menor d'edat i incapaç de cuidar-se ell mateix.

El tercer grup d'individus, al meu parer, el formen els militants de partit que assumeixen aquesta militància amb totes les conseqüències. Assumir aquestes conseqüències implica acceptar totes les decisions que emanen d'aquest partit, sense cap reflexió (la poca reflexió que hi ha, acaba acceptant que alguna raó de pes ha d'haver-hi perquè els de més amunt hagin pres tal o qual decisió). La disciplina de vot, per aquests, és la millor manera de no complicar-se la vida.

El sí anunciat de l'ajuntament saltenc estava cantat des del moment de l'acord salomònic de la Comissió Municipal permanent del 2/2/85: «No és el moment idoni per procedir a la fluoració... ja que s'està realitzant una campanya per aconseguir la total connexió a la xarxa municipal d'aigua potable...». Quin seria el moment idoni? Ara, quan un 40% de saltencs encara no està connectat? Ara, que ja fa quatre anys de les campanyes de glopeigs de solucions fluorades a les escoles saltencs?

El problema era clar

El consistori saltenc no plantejà mai cap votació a l'anterior legislatura. Si el tema sortia, es deixava per a una ocasió millor. El problema era clar: el mateix equip de govern (malgrat ser, la majoria, independents es presentà sota les sigles

(PSC) es trobava dividit quant a la decisió a prendre.

Amb el canvi de legislatura obté majoria absoluta la coalició PSC-UPM, amb el mateix candidat a alcalde i amb la repetició de la majoria de regidors anteriors. Aquesta majoria absoluta permet de governar sense CiU, partidari de la fluoració per allò que dèiem que la Generalitat de CiU és la impulsora del projecte-pilot.

Quina ha estat la primera iniciativa de CiU des de l'oposició? Ni més ni menys que plantejar l'assignatura pendent. Que fàcil que ho tenia l'equip de govern! Si les condicions de connexió de la població eren les mateixes que ara fa dos anys i mig, el tema es podia posar novament sense entrar a votació. Per què acceptaren aquesta votació, i a més hi donaren llibertat de vot, tot i saber que això implicava donar el sí?

La carta pública dels set regidors del no m'evita argumentar novament (i ja porto (portem molts anys fent-ho) la bestiesa del sí. La postura salomònica del regidor en cap (a qui personalment respecto i estimo) m'ha decebut políticament. No és admissible la inhibició en un polític que ha estat triat per ser coherent i conseqüent. Si en altres qüestions cabdals (com a senador, primer, i com a parlamentari, més tard) l'alcalde de Salt s'ha mullat, per què en un tema que va molt més enllà de la càries dels infants ha fet mutis? Que potser la societat amb què somnia admet que els governants tenen dret a manipular qualsevol servei públic per aconseguir qualsevulla finalitat, si la consideren bona per a la població? Callar ha estat atorgar, i aquesta vegada (en

puc donar fe), no ha estat per manca d'informació.

«Regal» vergonyós

El primer regal del nou consistori saltenc ha estat, al meu entendre, vergonyós. I a més, en plena festa major. No valia, per fer un paper com aquest, esperar tants anys. Si en una altra època ser regidor del no tenia un regust reaccionari, avui no em fa res de felicitar públicament els set regidors saltencs. Dir no, i a més explicar-ho públicament, no ho fa qualsevol.

El tema del fluor, però, no queda tancat amb aquesta votació. La legislació vigent, malgrat tot, contempla la possibilitat de l'autodefensa de l'administrat enfront dels abusos de l'Administració. I un greuge que conculca el més elemental dret dels ciutadans a cuidar la seva pròpia salut i a rebre l'aigua potable de la xarxa pública sense additiu que persegueixin finalitats alienes a la potabilitat, no es pot permetre. Admetre que l'administració pot manipular i retallar aquests drets és convertir en poesia paraules com llibertat, democràcia i altres per l'estil. Caldria veure si el Síndic de Greuges es troba al costat de l'administració o dels administrats.

Jo, des d'ara, he deixat de sentir-me ciutadà i torno a sentir-me, dotze anys més tard, un súbdit.

Col·lectiu Ecologista de Girona

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

treure els símbols del règim franquista, hi ha hagut problemes. En un poble de la comarca del Bages, concretament Sallent, es va proposar de treure el Monument als caiguts; el monument en qüestió és un monòlit, i al davant hi havia el símbol de Falange, al darrera una creu, i enmig els noms dels caiguts del bàndol franquista.

No va ser senzill trobar la solució a aquest problema, ja que uns el volien tal com era i uns altres fora, és a dir al cementiri. Però es va trobar una solució: Es tragueren tots els símbols, i es posà una placa que diu Tots els Caiguts durant la Guerra Civil, 1936-1939. Crec que va ser la millor solució.

L'Ajuntament de Girona hauria de prendre alguna d'aquestes mesures, treure aquests símbols, que el que representen,

tots els catalans ho sabem prou bé, i precisament no foren coses gaire bones vers la nostra cultura i la nostra llengua.

No cal esborrar la història, perquè, per mal que ens pesi, el que ha passat, ha passat; ja ho guardem prou a la memòria.

Per això demanaria que aquests símbols es retiessin; si volen seguir el meu consell, no cal posar-ne uns altres. Amb els símbols de la ciutat n'hi ha prou, i el pont tindrà la mateixa majestuositat.

Molt atentament, des de la comarca del Bages, **Salvador Arderiu i Garcia**.

La corda del rellotge

Sr. Director;
Aquesta carta va dirigida a l'ajuntament de Salt.
Ajuntament, seria possible de

tornar a fer funcionar la maquinària del rellotge del campanar?

Sí, ja ho sé, que la vau canviar perquè no hi havia ningú que li donés corda cada dia; però ja vau pensar d'avisar el poble, per veure si sortia algú que li volgués donar corda?

El cas és que no vau dir res a ningú. Per què teniu la punyetera mania de no dir mai res al poble? Si en tot cas pogués la maquinària vella (que no està tan fotuda) tornar a funcionar, jo (que per raons que no vénen al cas no puc delatar la meua identitat) estaria i estic disposat a donar-li corda cada dia.

Si esteu disposats a fer-ho, escriviu una carta al PUNT DIARI dient què us sembla la proposta (en cas que fos la que espero, jo em passaria un dia per l'ajuntament).

Ah, el rellotge nou el podeu posar al campanar que teniu projectat fer a l'ajuntament. **Un enyorador del rellotge**.

Tots els carrers de Girona

El carrer de Can Boira

539

El carrer que porta el nom del mas de Can Boira és situat a la urbanització Mas Grau. És immediatament paral·lel a la Pujada a la Creu de Palau per la banda de ponent. Va des del carrer d'Albí al carrer del Mas Grau.

El nom li va ser posat en el ple del 19 de juliol del 1985 i recorda la masia construïda a Paluasacosta l'any 1843 per Joan Mallorquí Figueras, procedent de Caldes de Malavella. Des del 1958 és propietat de la família Juanhuix, que l'habita de tant en tant. Segons s'explica en el programa de festes de Palau de l'any 1985, el nom de la masia prové del mot amb què es coneixia un dels arrendataris que la van ocupar durant la primera meitat d'aquest segle, quan per-

tanyia a la família Pijoan.

El carrer és ben urbanitzat, amb voreres, pavimentació, clauveres i enllumenat, i hi ha construït només un gran xalet a la banda de llevant. La resta és formada per solars encara lliures.

La urbanització de la qual forma part té pla parcial aprovat definitivament el 18 de febrer del 1982, però els carrers no han estat arreglats fins a l'any passat. La construcció de cases hi ha començat també recentment. Queda situada entre els pisos de la Creu de Palau, la urbanització Girona 2 i la que porta el nom de Torre Rafaela. Ocupa, com aquesta última, el vessant de ponent de Palau.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

MIQUEL ROURA TORRENT

A l'edat de 53 anys va morir abans d'ahir a Borgonyà **Miquel Roura Torrent**. Era natural de Crespià i residia a Can Figa de Borgonyà. Era solter.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 20, a les 4 de la tarda a la parròquia de Crespià.

JOAN TREMOLEDA ARXÉ

A l'edat de 93 anys, va morir ahir a Banyoles **Joan Tremoleda Arxé**. Era natural de Lladó i residia a la Carretera de Barcelona, 27 de Banyoles.

Era vidu de Cristeta Coma Flori i tenia tres fills: Miquel, Josep i Maria. La missa exequial tindrà lloc avui, dia 20, al matí a l'església de Lladó.

GERARD MIR MOLINAS

A l'edat de 76 anys va morir ahir a Platja d'Aro **Gerard Mir Molinas**. Era natural de Castell d'Aro i residia al carrer Ginesta s/n de Platja d'Aro. Era vidu d'Assumpció Rós Sala i

tenia tres fills: Anna, Teresa i Josep. La missa exequial tindrà lloc avui, dia 20, a les 12 del migdia a la parròquia de Platja d'Aro.

JOSEP SOLER FAJULA

A l'edat de 64 anys va morir abans d'ahir a l'Hospitalet de Llobregat **Josep Soler Fajula**. Era natural de Canet d'Adri, i residia al Carrer Pedret, 7 de Girona.

Era casat amb Dolors Oliveras Serrat, i tenia dos fills: Joan i Lluís. La missa exequial tindrà lloc avui, dia 20, a les 12 del matí a la parròquia de Sant Feliu de Girona.

ANTONIO MARCOS SÁNCHEZ

A l'edat de 45 anys va morir abans d'ahir a Girona **Antonio Marcos Sánchez**. Era natural de Benalua Guadix (Granada) i residia al Carrer Lorenzana, 44 de Girona.

Era solter. La missa exequial tindrà lloc avui, dia 20, a 2/4 de 4 de la tarda a la parròquia de Sant Josep de Girona.

PREGUEU DÉU EN CARITAT

per l'ànima de

Miquel Tauler i Fanals

Vidu de Paula Guixeras i Albaró

Morí a la Bisbal el dia 19 d'agost del 1987, a l'edat de 89 anys havent rebut la B.A.

A.C.S.

La seva filla, Maria Tauler, fill polític, Martí Fabregas, néts Josep i Miquel; germans, cosins, nebots i família tota participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dia 20, a les 6 de la tarda a l'Església Parroquial de la Bisbal.

Domicili mortuori: C/. Del Pont, nº 11, la Bisbal.

La Bisbal, 20 d'agost del 1987